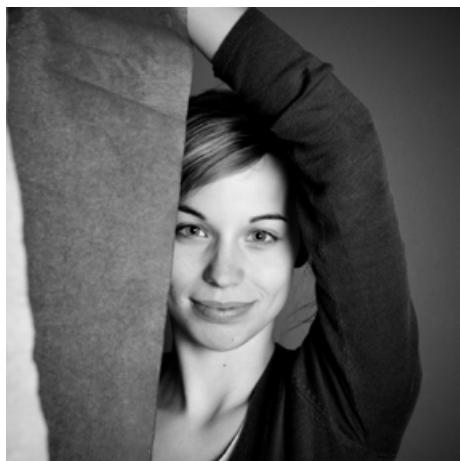

ZAVRTAT SE DO OBRÁZKU

Kniha *Brlůžky* autorky a ilustrátorky **Márie Nerádové** mě dovedla zpět do dětství. Pro dospělé bych ji popsala jako road movie jednoho kůzlete a pro děti jako báječné dobrodružství kamaráda, který potkává další kamarády a oni mu ukazují svoje pokojíčky a domečky a záchody a kuchyně a maminky a tatínky. Zkrátka, prostor pro fantazii a cestování velký jako zeměkoule. A nebo jako hlávka zelí, záleží na tom, jestli dokážete vidět svět jako dítě, nebo jste už nudný dospělý.

Co čtete, když právě nepíšete pro děti?

Děkuji za milou otázku. Přinutila mě hlouběji se zamyslet nad posledním knižním rokem. Jsem si skoro jistá, že jsem si v tomto období koupila víc dětských knih než těch pro dospělé. Neumím tomu odolat, kupuju je buď naprosto bez uzardění přímo pro sebe ze zvědavosti nebo pro potěšení nebo pro děti mojí sestry, to když potřebuju nějakou výmluvu pro takovou koupi. Z knih pro dospělé jsem četla úžasný komiks o Lasicovi a Satinském *Radostná zpráva* a nejnovější knihu Sally Rooney.

Jaký je podle vás dnešní svět dospělých z pohledu těch malých?

Dobrá otázka. Ale lepší by bylo zeptat se rovnou těch malých. Zkusím odpovědět, ale můžu se taky mýlit. Nemyslím, že se to tak mění. Všichni mají chtít být velcí, chodit spát, kdy se jim zachce, a ne, když řeknou rodiče, jíst koláče místo zeleniny, řídit auto, nemýt si večer hlavu a pít kafe (alespoň jako). Svět dospělých je z pohledu dětí svět „můžu si dělat, co chci“ a je dobře, že se snaží do toho světa dorazit.

Ve vaší knize *Brlůžky* mě nejvíc bavilo sledovat malé záchody, na kterých si různá zvířátka čtou knížky. To je velmi rozumné namalovat v domečku něco tak užitečného a často diskutovaného. Děti se nejvíc ptají právě na takové věci, jako kam kdo chodí na záchod. Doděláváte svoje ilustrace podle dětských připomínek?

To jsem ráda, že oceňujete moje záchody! Také je považuju za klíčovou část domečků a jsem si jistá, že se na to děti dívají stejně. Přiznám se, že při kreslení jsem hodně vycházela ze svého dětství. Dlouho mě jako malou zajímalo, kam chodí na záchod kosmonauti, ale nikdo mi to tenkrát nevysvětlil (Google ještě neexistoval). Záchod a jeho používání je přece

tak důležitou součástí dětství! Těžko můžeme začít využívat celý vzdělávací systém školství, když nemáme zvládnutou tuhle dovednost. Samozřejmě že využívám zpětné vazby od dětí. V případě *Brlůžků* to bylo třeba číslování domečků, na které mě upozornily děti překladatelky Pavly Nejedlé, za což jim dodatečně děkuji.

Zdá se mi to, nebo se soustředíte především na knížky pro opravdu malé děti?

Je to tak. Tvorba pro malé děti mi sedla už v době studií a časem se to ukázalo jako nejlepší cesta.

Vaše ilustrace jsou velmi detailní, něžně ženské. Spolupracujete raději s muži, nebo se ženami?

Tak to jsem se musela opravdu trochu zamyslet. Já vlastně při práci mnoho lidí nepotkávám. Nejvíce spolupracuji se zahraničními vydavateli ve Francii, Velké Británii a USA. Naše komunikace je převážně mailová. Druhá věc je, že svět knih pro děti je značně přefeminizovaný, takže vlastně nejvíce pracuji se ženami. Ale nejdůležitější je, zda ten, kdo sedí na druhém konci stolu, dělá práci rád a rozumí jí.

Narodila jste se v malém městě na západním Slovensku, ale studovala jste ve Zlíně. Vidíte rozdíl mezi českou a slovenskou mentalitou?

Vidím rozdíly, ale také to, co máme společné. Nedávno jsme si doma říkali, jak je báječné, že u vás vznikají dětská knihkupectví i v menších městech. Po legendárním Dlouhém Punčoše v Brně (což tedy není menší město, omlouvám se všem Brňákům), je to třeba Zlatá velryba v Olomouci nebo Malá medvědice v Mikulově. To je velmi přínosný trend pro celou společnost. Otevření knihkupectví s sebou nese i víc kulturního využití ve městě. Na Slovensku není

dětské knihkupectví ani v Košicích, což je druhé největší město Slovenska. Takže abych to zkrátila – v Česku je život kulturnější. Máte hluboké tradice, lepší školy, více knih a od toho se vše odvíjí. Na dětské knihy se u vás klade velký důraz jak po stránce textové, tak ilustrační. Ilustrátorská scéna má v obou našich zemích hlubokou tradici, a tak je v budoucnu na co navazovat.

Co podle vás lidi drží u knížek?

Příběhy. To mají velcí i malí nejraději. Navíc, čtení znamená ztišení se, v podstatě meditaci. Pro děti je nesmírně důležitý čas strávený s rodiči a v dnešní době je to ještě důležitější.

Na čem teď pracujete?

Momentálně se cítím trochu unavená po náročném předvánočním dokončování knížek. Ale už se pouštím do nových projektů a nejvíce mě těší příprava knížky *Medvěd Nedvěd a medvídek Miška letí do Vesmíru*. Autor Zdeněk Černík píše skvěle a vtipné texty. Knížka vyjde opět v nakladatelství Host. Jsem také v týmu, který připravuje animovaný večeráček pro slovenskou televizi, a ráda bych zvládla jednu nebo dvě svoje vlastní knížky.

JARMILA SKOPALOVÁ

Ahoj, já jsem bobr Běda. Chcete vidět, jak vypadá náš hrad v Malešovicích? Bydlím tam s bráchou Bivojem, ségrou Bobinou a rodiči. Víte, proč máme placatý ocas, že používáme tajnou řeč a na čem si úplně nejvíce pochutnáváme? Nmyslete si, že jsme nudná zvířata! Naopak... Takové dobrodružství s nikým jiným nezažijete! My bobři jsme totiž dobří! Naše obrázky namalovala paní Koželuhová úplně senzačně. A bonus pro naše malé kamarády – bobří kvíz.